

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

10 decembrie 2020 *

„Trimitere preliminară – Date cu caracter personal – Regulamentul (UE) 2016/679 – Articolul 23 – Restricții privind drepturile persoanei vizate – Interes financiar important – Punerea în aplicare a pretențiilor de drept civil – Reglementare națională care face trimitere la dispozițiile dreptului Uniunii – Date fiscale privind o persoană juridică – Necompetența Curții”

În cauza C-620/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală, Germania), prin decizia din 4 iulie 2019, primită de Curte la 20 august 2019, în procedura

Land Nordrhein-Westfalen

împotriva

D.-H. T., în calitate de lichidator al J & S Service UG,

cu participarea:

Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, domnul L. Bay Larsen, doamna C. Toader (raportoare) și domnii M. Safjan și N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Land Nordrhein-Westfalen, de M. Kottmann și C. Mensching, Rechtsanwälte;
- pentru guvernul german, de J. Möller și D. Klebs, în calitate de agenți;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, O. Serdula și J. Vlácil, în calitate de agenți;
- pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;

* Limba de procedură: germana.

– pentru Comisia Europeană, inițial de H. Kranenborg și D. Nardi, precum și de K. Kaiser, ulterior de H. Kranenborg, D. Nardi și F. Erlbacher, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 3 septembrie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară are ca obiect interpretarea articolului 23 alineatul (1) literele (e) și (j) din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1, denumit în continuare „GDPR”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Land Nordrhein-Westfalen, pe de o parte, și D.-H. T., acționând în calitate de lichidator al J & S Service UG, pe de altă parte, în legătură cu o cerere de obținere de date fiscale privind această societate.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 În considerentele (2), (4), (14) și (73) ale GDPR se afirmă:
  - „(2) Principiile și normele referitoare la protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor lor cu caracter personal ar trebui, indiferent de cetățenia sau de locul de reședință al persoanelor fizice, să respecte drepturile și libertățile fundamentale ale acestora, în special dreptul la protecția datelor cu caracter personal. [...]
  - [...]
  - (4) Prelucrarea datelor cu caracter personal ar trebui să fie în serviciul cetățenilor. Dreptul la protecția datelor cu caracter personal nu este un drept absolut; acesta trebuie luat în considerare în raport cu funcția pe care o îndeplinește în societate și echilibrat cu alte drepturi fundamentale, în conformitate cu principiul proporționalității. Prezentul regulament respectă toate drepturile fundamentale și libertățile și principiile recunoscute în [Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene] astfel cum sunt consacrate în tratate, în special respectarea vieții private și de familie, a reședinței și a comunicațiilor, a protecției datelor cu caracter personal, a libertății de gândire, de conștiință și de religie, a libertății de exprimare și de informare, a libertății de a desfășura o activitate comercială, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, precum și diversitatea culturală, religioasă și lingvistică.
  - [...]
  - (14) [...] Prezentul regulament nu se aplică prelucrării datelor cu caracter personal care privesc persoane juridice și, în special, întreprinderi cu personalitate juridică, inclusiv numele și tipul de persoană juridică și datele de contact ale persoanei juridice.

[...]

(73) Dreptul Uniunii sau dreptul intern poate impune restricții în privința unor principii specifice, în privința dreptului de informare, a dreptului de acces la datele cu caracter personal și de rectificare sau ștergere a acestora, în privința dreptului la portabilitatea datelor, a dreptului la opoziție, a deciziilor bazate pe crearea de profiluri, precum și în privința comunicării unei încălcări a securității datelor cu caracter personal persoanei vizate și a anumitor obligații conexe ale operatorilor, în măsura în care acest lucru este necesar și proporțional într-o societate democratică pentru a se garanta siguranța publică, inclusiv protecția vieții oamenilor, în special ca răspuns la dezastre naturale sau provocate de om, prevenirea, investigarea și urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor, inclusiv protejarea împotriva amenințărilor la adresa siguranței publice sau împotriva încălcării eticii în cazul profesiilor reglementate și prevenirea acestora, alte obiective importante de interes public general ale Uniunii sau ale unui stat membru, în special un interes economic sau financiar important al Uniunii sau al unui stat membru, menținerea de registre publice din motive de interes public general, prelucrarea ulterioară a datelor cu caracter personal arhivate pentru a transmite informații specifice legate de comportamentul politic în perioada regimurilor fostelor state totalitare, protecția persoanei vizate sau a drepturilor și libertăților unor terți, inclusiv protecția socială, sănătatea publică și scopurile umanitare. Aceste restricții ar trebui să fie conforme cu cerințele prevăzute de [Carta drepturilor fundamentale] și de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.”

4 Articolul 1 din acest regulament, intitulat „Obiect și obiective”, prevede:

„(1) Prezentul regulament stabilește normele referitoare la protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, precum și normele referitoare la libera circulație a datelor cu caracter personal.

(2) Prezentul regulament asigură protecția drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice și în special a dreptului acestora la protecția datelor cu caracter personal.

(3) Libera circulație a datelor cu caracter personal în interiorul Uniunii nu poate fi restricționată sau interzisă din motive legate de protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal.”

5 Articolul 4 din regulamentul menționat, intitulat „Definiții”, prevede la punctul 1 că noțiunea de „date cu caracter personal” trebuie interpretată ca vizând „orice informații privind o persoană fizică identificată sau identificabilă (denumită în continuare «persoana vizată»); o persoană fizică identificabilă este o persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referire la un element de identificare, cum ar fi un nume, un număr de identificare, date de localizare, un identificator online, sau la unu sau mai multe elemente specifice, proprii identității sale fizice, fiziologice, genetice, psihice, economice, culturale sau sociale”.

6 Potrivit articolului 15 alineatul (1) din același regulament, intitulat „Dreptul de acces al persoanei vizate”, aceasta are dreptul de a obține din partea operatorului o confirmare că se prelucrează sau nu date cu caracter personal care o privesc și, în caz afirmativ, acces la datele respective și la anumite informații pe care acest articol le enumeră.

7 Articolul 23 din GDPR, intitulat „Restricții”, prevede la alineatul (1):

„Dreptul Uniunii sau dreptul intern care se aplică operatorului de date sau persoanei împuternicite de operator poate restricționa printr-o măsură legislativă domeniul de aplicare al obligațiilor și al drepturilor prevăzute la articolele 12-22 și 34, precum și la articolul 5 în măsura în care dispozițiile

acestua corespund drepturilor și obligațiilor prevăzute la articolele 12-22, atunci când o astfel de restricție respectă esența drepturilor și libertăților fundamentale și constituie o măsură necesară și proporțională într-o societate democratică, pentru a asigura:

[...]

- (e) alte obiective importante de interes public general ale Uniunii sau ale unui stat membru, în special un interes economic sau financiar important al Uniunii sau al unui stat membru, inclusiv în domeniile monetar, bugetar și fiscal și în domeniul sănătății publice și al securității sociale;

[...]

- (j) punerea în aplicare a pretențiilor de drept civil.”

Dreptul german

Codul fiscal

- 8 Abgabenordnung (Codul fiscal, BGBl. I 2002, p. 3866), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumit în continuare „Codul fiscal”), prevede la articolul 2a, intitulat „Domeniul de aplicare al dispozițiilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal”:

„[...]

3. Dispozițiile prezentului cod și ale legislației fiscale privind prelucrarea datelor cu caracter personal nu sunt aplicabile în cazul în care se aplică dreptul Uniunii Europene, în special [GDPR], fie direct, fie *mutatis mutandis* în temeiul alineatului 5 [al prezentului articol].

[...]

5. Cu excepția cazului în care se prevede altfel, dispozițiile [GDPR], cele ale prezentului cod și ale legislației fiscale referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice se vor aplica *mutatis mutandis* în legătură cu informațiile referitoare la:

- 1) persoane fizice decedate sau
- 2) persoane juridice, grupuri de persoane, indiferent dacă capacitatea de a îndeplini acte juridice le-a fost recunoscută sau nu le-a fost recunoscută, sau patrimoniul de afecțiune

identificate sau identificabile.”

- 9 Articolul 32b din Codul fiscal, intitulat „Obligația de a furniza informații a administrației fiscale în cazul în care datele cu caracter personal nu au fost obținute de la persoana vizată”, prevede:

„1. În afară de cazurile prevăzute la articolul 14 alineatul (5) din [GDPR] și la articolul 31c alineatul (2) [din prezentul cod], administrația fiscală nu are obligația de a informa persoana vizată în conformitate cu articolul 14 alineatele (1), (2) și (4) din [GDPR] în cazul în care:

- 1) furnizarea de informații
  - a) ar compromite buna îndeplinire a atribuțiilor care sunt de competența administrației fiscale sau a altor organisme publice în sensul articolului 23 alineatul (1) literele (d)-(h) din [GDPR] sau

[...]

și, în consecință, interesul persoanei vizate de a obține informațiile nu poate prevala. Dispozițiile articolului 32a alineatul (2) [din prezentul cod] se aplică *mutatis mutandis*.

[...]”

- 10 Potrivit articolului 32c din codul menționat, intitulat „Dreptul de acces al persoanei vizate”:

„1. Persoana vizată nu se poate prevala de dreptul de acces la informații a cărui titulară este în raport cu o autoritate financiară în conformitate cu articolul 15 din [GDPR] în cazul în care

- 1) în temeiul articolului 32b alineatul 1 sau 2 [din prezentul cod], nu este necesar ca persoana vizată să fie informată
- 2) furnizarea informației ar afecta invocarea, exercitarea sau apărarea drepturilor din sfera dreptului civil de către administrația fiscală sau apărarea administrației fiscale împotriva pretențiilor care țin de dreptul civil în sensul articolului 23 alineatul (1) litera (j) din [GDPR], invocate împotriva sa; obligațiile de informare care revin administrației fiscale în temeiul dreptului civil nu sunt afectate,

[...]”

- 11 Articolul 32e din același cod, intitulat „Raportul cu alte drepturi de acces și de informare”, prevede:

„În cazul în care persoana vizată sau un terț are, în temeiul [Gesetz zur Regelung des Zugangs zu Informationen des Bundes (Legea privind accesul la informațiile statului federal)] din 5 septembrie 2005 (BGBl. 2005 I, p. 2722), în versiunea aplicabilă, sau în temeiul legilor corespunzătoare ale landurilor, un drept de acces la informații față de administrația fiscală, se aplică *mutatis mutandis* dispozițiile coroborate ale articolelor 12-15 din [GDPR] și ale articolelor 32a-32d [din acest cod]. Sunt excluse drepturi la informare privind date fiscale care ar depăși acest aspect. Articolul 30 alineatul 4 punctul 2 [din prezentul cod] nu este aplicabil în această privință.”

Legea privind insolvența

- 12 Potrivit articolului 129 alineatul 1 din Insolvenzordnung (Legea privind insolvența) din 5 octombrie 1994 (BGBl. 1994 I, p. 2866), în versiunea aplicabilă litigiului principal:

„«Insolvenzverwalter» [practician al insolvenței] poate ataca, în condițiile prevăzute la articolele 130-146, actele juridice care au fost îndeplinite înainte de deschiderea procedurii de insolvență și care aduc prejudicii creditorilor.”

Legea privind libertatea de informare

- 13 Gesetz über die Freiheit des Zugangs zu Informationen für das Land Nordrhein-Westfalen (Legea privind liberul acces la informații pentru landul Renania de Nord-Westfalia) din 27 noiembrie 2001, în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Legea privind libertatea de informare”), prevede la articolul 2, intitulat „Domeniul de aplicare”:

„1) Prezenta lege se aplică activității administrative a autorităților publice [...]. În sensul prezentei legi, o autoritate publică este orice organism care îndeplinește funcții de administrație publică.

[...]”

14 Potrivit articolului 4 din Legea privind libertatea de informare, intitulat „Dreptul la informație”:

„1) Orice persoană fizică poate invoca față de organismele menționate la articolul 2, în conformitate cu prezenta lege, un drept de acces la informațiile oficiale deținute de organism.

2) Orice dispoziții legale speciale privind accesul la informații administrative, furnizarea de informații sau acordarea accesului la dosar au prioritate asupra dispozițiilor prezentei legi. Obligația de discreție nu se aplică în cadrul acestei legi.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

15 D.-H. T., acționând în calitate de lichidator al J & S Service, o societate de drept german, a solicitat administrației fiscale, în temeiul articolului 4 alineatul 1 din Legea privind libertatea de informare, date fiscale cu privire la această societate pentru a putea examina oportunitatea introducerii acțiunilor revocatorii în cadrul procedurii de insolvență.

16 Aceste date priveau măsurile de executare silită care puteau viza J & S Service, cele care fuseseră deja puse în aplicare și plățile primite, precum și data la care administrația fiscală luase cunoștință de insolvența acestei societăți. De asemenea, D.-H. T. a solicitat comunicarea extraselor de cont pentru toate tipurile de impozite și de taxe gestionate de administrația fiscală pentru perioadele impozabile cuprinse între luna martie 2014 și luna iunie 2015.

17 Întrucât administrația fiscală a respins această cerere, D.-H. T. a sesizat Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ, Germania) competent, care a admis, în esență, acțiunea sa.

18 Oberverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Superior, Germania) competent a respins apelul formulat de Land Nordrhein-Westfalen împotriva hotărârii pronunțate în primă instanță. Această instanță a considerat în special că dreptul de acces la informații, exercitat în temeiul Legii privind libertatea de informare, nu era înlăturat prin norme specifice existente în materie fiscală și că nu intra în conflict cu niciun motiv de excludere.

19 Potrivit instanței menționate, din moment ce, în cadrul procedurii de insolvență, dreptul de a dispune de informații fiscale fusese transferat lichidatorului din procedura de faliment, acest transfer includea și secretele de afaceri și informațiile fiscale în măsura necesară bunei gestiuni a patrimoniului debitorului insolubil. Prin urmare, deși informațiile solicitate erau acoperite de secretul fiscal, D.-H. T. avea dreptul, în calitatea sa de lichidator, să solicite J & S Service toate informațiile care aveau legătură cu procedura de insolvență. Obligația de participare a debitorului insolubil includea și obligația de a libera administrația fiscală de secretul fiscal.

20 Land Nordrhein-Westfalen a formulat recurs împotriva deciziei pronunțate de Oberverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Superior) competent în fața Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală, Germania).

21 Cu titlu introductiv, această instanță observă că GDPR nu este direct aplicabil în speță întrucât cauza principală nu privește date cu caracter personal care se raportează la o persoană fizică, în sensul articolului 1 alineatul (1) și al articolului 4 punctul 1 din acest regulament, și nici dreptul de acces conferit persoanei vizate, în sensul articolului 15 din regulamentul menționat. Potrivit instanței de trimitere, dreptul de acces prevăzut la acest din urmă articol este un drept asociat persoanei vizate de prelucrarea datelor cu caracter personal și care nu intră în masa credală și, prin urmare, este exclus de la transferul competențelor de administrare și de dispoziție către lichidatorul judiciar.

- 22 Cu toate acestea, instanța menționată amintește că, pentru a garanta interpretarea uniformă a dreptului Uniunii, Curtea s-a declarat deja competentă să se pronunțe cu privire la cereri de decizie preliminară referitoare la dispoziții ale acestui drept în situații pur interne, în care aceste dispoziții au devenit aplicabile direct și necondiționat în temeiul dreptului național.
- 23 Or, această condiție ar fi îndeplinită în speță, întrucât articolul 2a alineatul 5 din Codul fiscal face trimitere, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal ale persoanelor juridice, la dispozițiile GDPR.
- 24 În acest context, prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere ridică în esență problema posibilității administrației fiscale de a limita accesul la datele fiscale ale unui debitor fiscal în temeiul articolului 23 alineatul (1) litera (j) din GDPR, la care face trimitere în mod expres articolul 32c alineatul 1 punctul 2 din Codul fiscal.
- 25 În ipoteza în care s-ar considera că administrația fiscală poate invoca articolul 23 alineatul (1) litera (j) din GDPR, instanța de trimitere ar dori să afle dacă noțiunea „executarea cererilor de drept civil” care figurează în această dispoziție include și apărarea împotriva pretențiilor care intră sub incidența dreptului civil.
- 26 În această privință, instanța de trimitere arată că, în dreptul național, articolul 32c alineatul 1 punctul 2 din Codul fiscal include în mod expres apărarea împotriva pretențiilor care intră sub incidența dreptului civil pentru a limita dreptul de acces al persoanei în cauză. Această dispoziție urmărește să asigure că administrația fiscală nu este tratată diferit în raport cu ceilalți creditori sau debitori. Obligațiile de informare care îi revin ar trebui, prin urmare, să fie reglementate numai de dreptul civil și supuse condiției ca dreptul de a formula o acțiune în revocare să fie stabilit în esență și că rămân încă să fie determinate numai natura și întinderea acestui drept.
- 27 În sfârșit, instanța de trimitere ridică problema dacă o dispoziție națională care restrânge dreptul de acces conferit de articolul 15 din GDPR pentru a se opune unor acțiuni revocatorii care pot fi introduse în cadrul unei proceduri de insolvență împotriva administrației fiscale își găsește temeiul în articolul 23 alineatul (1) litera (e) din acest regulament.
- 28 În această privință, instanța menționată arată că obiectivul articolului 32c alineatul 1 punctul 2 din Codul fiscal constă în tratarea administrației fiscale în același mod ca și alți creditori și debitori atunci când este vorba despre creanțe de drept civil, precum și în favorizarea unei impozitări adecvate și conforme cu legea și, în consecință, în garantarea veniturilor fiscale. Aceste obiective ar putea constitui obiective importante de interes public general în domeniul bugetar și fiscal, în sensul articolului 23 alineatul (1) litera (e) din GDPR.
- 29 Cu toate acestea, potrivit instanței menționate, prin articolul 32c alineatul 1 punctul 2 din Codul fiscal, legiuitorul național a făcut mai degrabă uz de limitarea care figurează la articolul 23 alineatul (1) litera (j) din GDPR. Astfel, datele fiscale solicitate nu ar prezenta un interes pentru creanțele fiscale înseși, ci pentru operațiunile de plată care privesc dreptul insolvenței, ca acte susceptibile să fie revocate, dacă este cazul, în temeiul Legii privind insolvența din 5 octombrie 1994, în versiunea aplicabilă litigiului principal.
- 30 În aceste condiții, Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 23 alineatul (1) litera (j) din [GDPR] protejează și interesele autorităților financiare?

2) În cazul unui răspuns afirmativ, expresia «punerea în aplicare a pretențiilor de drept civil» include de asemenea apărarea unei autorități financiare împotriva unor pretenții de drept civil și trebuie ca acestea să fi fost deja invocate?

- 3) Dispoziția prevăzută la articolul 23 alineatul (1) litera (e) din [GDPR], privind protejarea unui interes financiar important al unui stat membru în domeniul fiscal, permite o restricționare a dreptului de acces prevăzut la articolul 15 din acest regulament în legătură cu apărarea împotriva unor pretenții de drept civil formulate în contestarea insolvenței împotriva autorității financiare?”

Cu privire la competența Curții

- 31 Potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul cooperării dintre Curte și instanțele naționale instituită prin articolul 267 TFUE, numai instanța națională care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru decizia ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și relevanța întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate privesc interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este în principiu obligată să se pronunțe (Hotărârea din 18 octombrie 1990, Dzodzi, C-297/88 și C-197/89, EU:C:1990:360, punctele 34 și 35, precum și Hotărârea din 14 februarie 2019, Milivojević, C-630/17, EU:C:2019:123, punctul 47 și jurisprudența citată).
- 32 Cu toate acestea, potrivit de asemenea jurisprudenței constante, este de competența Curții să analizeze condițiile în care este sesizată de instanța națională în scopul de a-și verifica propria competență (Hotărârea din 16 iunie 2016, Rodríguez Sánchez, C-351/14, EU:C:2016:447, punctul 55 și jurisprudența citată).
- 33 În această privință trebuie amintit că, în mai multe rânduri, Curtea s-a declarat competentă să statueze asupra unor cereri de decizie preliminară referitoare la dispoziții ale dreptului Uniunii în cazuri în care situația de fapt în discuție în litigiul principal se situa în afara domeniului de aplicare al acestuia, fiind, prin urmare, de competența exclusivă a statelor membre, dar în care aplicabilitatea respectivelor dispoziții de drept al Uniunii fusese determinată de dreptul național ca urmare a trimiterii realizate de acesta din urmă la conținutul acelor dispoziții (Hotărârea din 12 iulie 2012, SC Volksbank România, C-602/10, EU:C:2012:443, punctul 86 și jurisprudența citată).
- 34 O astfel de competență este justificată de interesul vădit al ordinii juridice a Uniunii ca, pentru evitarea unor viitoare divergențe de interpretare, dispozițiile preluate din dreptul Uniunii să primească o interpretare uniformă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 octombrie 1990, Dzodzi, C-297/88 și C-197/89, EU:C:1990:360, punctul 37, și Hotărârea din 12 decembrie 2019, G. S. și V. G. (Amenințare la adresa ordinii publice), C-381/18 și C-382/18, EU:C:2019:1072, punctul 42 și jurisprudența citată].
- 35 Totuși, competența Curții este limitată numai la examinarea dispozițiilor din dreptul Uniunii. În răspunsul său către instanța națională, aceasta nu poate să țină seama de economia generală a dispozițiilor de drept intern, care, în momentul în care se referă la dreptul Uniunii, determină și întinderea acestei referiri. Luarea în considerare a limitelor pe care legiuitorul național le-a adus aplicării dreptului Uniunii în cazul unor situații pur interne, cărora acesta nu le este aplicabil decât prin intermediul dreptului național, ține de dreptul intern și, în consecință, de competența exclusivă a instanțelor statului membru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 octombrie 1990, Dzodzi, C-297/88 și C-197/89, EU:C:1990:360, punctul 42).
- 36 În speță, din indicațiile furnizate de instanța de trimitere reiese că, în temeiul trimiterii efectuate la articolul 2a alineatul 5 punctul 2 din Codul fiscal, dispozițiile GDPR referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice se aplică *mutatis mutandis* persoanelor juridice.

- 37 Mai precis, articolul 32b din acest cod prevede că administrația fiscală nu este obligată să furnizeze informații în cazul în care datele cu caracter personal nu au fost colectate de la persoana vizată, dacă aceste informații pot afecta buna executare a funcțiilor care sunt de competența sa sau de competența altor organisme publice, în sensul articolului 23 alineatul (1) literele (d)-(h) din GDPR.
- 38 Potrivit articolului 32c alineatul 1 punctul 2 din codul menționat, persoana în cauză nu se poate prevala de dreptul de acces de care dispune în raport cu administrația fiscală în temeiul articolului 15 din GDPR dacă furnizarea informației solicitate poate afecta invocarea, exercitarea sau apărarea drepturilor din sfera dreptului civil de către această administrație sau apărarea administrației menționate împotriva unor pretenții care țin de dreptul civil, în sensul articolului 23 alineatul (1) litera (j) din acest regulament, invocate împotriva sa.
- 39 Din cererea de decizie preliminară reiese că dispozițiile Codului fiscal în discuție în litigiul principal fac trimitere la articolul 23 din GDPR în vederea stabilirii limitelor obligației de informare a administrației fiscale, precum și ale dreptului de acces al persoanei în cauză față de această administrație, în scopul de a remedia situația defavorabilă în care s-ar afla această administrație în raport cu creditorii de drept privat în cadrul procedurilor de insolvență și pentru a contribui astfel la garantarea veniturilor fiscale.
- 40 În litigiul principal, persoana vizată de informațiile solicitate este o persoană juridică, respectiv o societate în faliment.
- 41 Or, astfel cum reiese din articolul 1 alineatul (1) din GDPR, acest regulament stabilește normele referitoare la protecția datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice și nu acoperă datele care privesc persoanele juridice.
- 42 Articolul 23 din acest regulament, a cărui interpretare este solicitată de instanța de trimitere, reglementează situațiile în care dreptul Uniunii sau dreptul intern care se aplică operatorului de date sau persoanei împuternicite de operator poate restricționa domeniul de aplicare al drepturilor acordate persoanelor vizate, definite ca persoane fizice identificate sau identificabile, și al obligațiilor corespunzătoare impuse operatorilor de date.
- 43 În speță, întrebările preliminare privesc interpretarea articolului 23 alineatul (1) din GDPR într-o situație în care aceste dispoziții au fost făcute aplicabile persoanelor juridice pentru a încadra obligațiile de informare care revin autorităților publice în temeiul Legii privind libertatea de informare.
- 44 Însă, dispozițiile Codului fiscal în discuție în litigiul principal nu se limitează să facă aplicabile dispozițiile GDPR în afara domeniului de aplicare al acestui regulament, ci le și modifică obiectul și domeniul de aplicare.
- 45 Astfel, deși este adevărat că dispozițiile Codului fiscal în discuție în litigiul principal decurg dintr-o reproducere aproape literală a anumitor dispoziții din GDPR, finalitatea și contextul în care acesta din urmă a fost adoptat diferă în mod substanțial de finalitatea și de contextul legislației interne în discuție în litigiul principal, întrucât acest regulament urmărește în special să garanteze respectarea drepturilor fundamentale recunoscute persoanelor fizice și, în același timp, să pună în balanță aceste drepturi cu necesitatea de a proteja alte interese legitime într-o societate democratică.
- 46 În această privință trebuie arătat, în primul rând, că noțiunea de informații aferente persoanelor juridice este strict distinctă de noțiunea de date cu caracter personal ale persoanelor fizice, astfel cum este definită de dreptul Uniunii. Dreptul oricărei persoane fizice la protecția datelor cu caracter personal care o privesc constituie un drept fundamental, consacrat la articolul 8 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale. În consecință, limitările aduse unui asemenea drept trebuie să fie prevăzute de lege, să respecte esența libertăților și a drepturilor fundamentale și să constituie o

măsură necesară și proporțională într-o societate democratică pentru a garanta anumite interese publice și private, astfel cum se amintește la articolul 23 alineatul (1) din GDPR. În schimb, informațiile aferente persoanelor juridice nu beneficiază de o protecție comparabilă în dreptul Uniunii.

- 47 Astfel, dreptul german nu se referă în realitate la protecția datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice, reglementată de GDPR în dreptul Uniunii, ci la noțiunea, proprie dreptului național, de protecție a datelor personale ale persoanelor juridice. În aceste condiții, întrebările preliminare nu privesc în realitate interpretarea unei dispoziții de drept al Uniunii care ar fi devenit aplicabilă, dincolo de domeniul său de aplicare, printr-o dispoziție de drept național, ci o noțiune de drept național fără echivalent în dreptul Uniunii.
- 48 În al doilea rând, astfel cum a arătat domnul avocat general în esență la punctele 86 și 88 din concluzii, articolul 23 alineatul (1) din GDPR urmărește să asigure un just echilibru între respectarea drepturilor fundamentale ale persoanelor fizice afectate de prelucrarea datelor cu caracter personal și necesitatea de a proteja alte interese legitime într-o societate democratică. Prin urmare, interpretarea limitărilor pe care le prevede necesită o punere în balanță a drepturilor fundamentale recunoscute persoanelor fizice și a intereselor la a căror protecție contribuie aceste restrângeri.
- 49 În consecință, articolul 23 din GDPR nu poate fi interpretat făcând abstracție de faptul că urmărește în mod specific să garanteze drepturile fundamentale ale persoanelor fizice.
- 50 Așadar, o interpretare a dispozițiilor regulamentului menționat nu poate fi efectuată în același mod în ceea ce privește persoanele fizice și în ceea ce privește persoanele juridice, al căror drept la protecția datelor nu a fost definit de GDPR. Prin urmare, contrar a ceea ce consideră instanța de trimitere, nu se poate concluziona că există în speță un interes vădit ca Curtea să interpreteze aceste dispoziții pentru a asigura uniformitatea interpretării lor.
- 51 În aceste condiții, nu este posibil să se considere că dispozițiile dreptului Uniunii supuse interpretării Curții au devenit aplicabile ca atare prin dreptul național, fie și în afara domeniului de aplicare al acestui regulament (a se vedea prin analogie Hotărârea din 28 martie 1995, Kleinwort Benson, C-346/93, EU:C:1995:85, punctul 19).
- 52 Ținând seama de ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se constate că Curtea nu este competentă să răspundă la întrebările adresate de Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală).

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 53 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Curtea nu este competentă să răspundă la întrebările adresate de Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală, Germania) prin decizia din 4 iulie 2019.

Semnături